

regélycsapatok a szokott időben érkeztek hazánk tájékára. Arra persze nem voltak elkészülve, hogy táplálkozó területüket, mezőt, legelőt többbarasznai jeges-havas páncél borítja. Az éhség elől a fák boggyós termését mentették meg őket. Az óvatos, éber madár nagy seregekben lepte el a várost. A közkóráz udvarának, a dohánygyár kertjének fái roskadtak a sok seregélytől. A szokatlan idegenforgalomra a legtöbb városi ember fölfigyelt. Lehetetlen volt észre nem venni ezeket a folyton sürgő-forgó fekete csapatokat, melyek időnként nagyobb kertek, udvarok fái roskadásig meglepték. A madársereg megcsókálta a város zaját, minden jó volt, csak az éjszakázással volt némi hiba. A lombot, védelmet adó fenyőfák elégtelennek bizonyultak s így egy-egy magas kopár fa tetején százas csomókban voltak kénytelenek éjszakázni hidegben-fagyban. Máskor a seregélyek márciusban már párokra szakadva a legelőkön, verőfényes nap sütésben éneke is kezdtek. Most némán versengtek a szűk koszlért a fenyves madarakkal. Sok elhullott közülük a város rádióantennái és sürgőnydrótjainak szövevényében, még többet pusztítottak belőlük a nyomukba szegődött karvalyok és sólymok. Március 7-8-án eltűntek egy szál. Megindult az olvadás, a hómentes területek pedig már változatosabb táplálékot nyújtottak.

Itt találkozott a városban az észak déllel. Az észak fészkelői: a fenyvesrigó-csapatok még nagy számmal voltak a városban, amidőn a seregélyek délről megérkeztek. A fenyvesrigók pedig akkorára már nem szoktak itt lenni. Most együtt távoztak észak felé.

Az ember fokozatosan elhódítja a területeket a madár elől a maga számára. A madár költő- és táplálótérlete mindkisebbre és szűkebbre szorul. Így azután nem csodálkozhatunk azon, ha a madár is keresi a most divatos protektorátust és a városi ember igen megbízhatatlan védelme alá szegődik, hol még ma is veszedelmek adódhatnak a számára. Dehát az éhség nagy ur, az még a farkast is a puszkacsú elé szólítja.

Kíváncsi volna, ha városrendezés, parkosítás, fásítás kérdéseiben a madarak sorsa is az illetékesek szeme előtt lebegne. Gondoljunk a fészkelőkre, helyezzünk el számukra fészkeküket, ültessünk oly diszbokrokat és fákat, amelyek egyébként haszontalan termése a madárvilág téli eleségül szolgál. Ezzel mindenestre többet teszünk a madárvédelem terén, mintha a Széchenyi-ter és Stefánia láira egypár üres faládikát akasztunk télire, amelybe mag és eleség sohasem ke-

rül. Csak megtévesztésül szolgál annak a jámbor idegennek, aki elhiszi, hogy ezek a ládikák így üresen madárvédelmet szolgálnak. Nem elegendő a madárvédelmi táblákat elhelyezni a parkban, gondoskodni kell arról, hogy ott a madár meg is telepedjék. Hiába van Újszegeden a

sok figyelmeztető tábla, ha ugyanakkor a vásári komédiások még az emberi idegeket is próbára tevő durrogató mutatónyáikkal elriasztják még a környékről is az énekeseket. Fészkeküket kell kihelyezni és télen eleséggel gondoskodni kell a város hasznos madarairól.

Kéztyük, fűzők,

harisnyák női és
férfi divatcikkék
nagy választékban

Paulusznál

Készül, épül a Budapesti Nemzetközi Vásár

Április 20-tól féláron lehet a vásárra utazni

Budapest, március 23. Izgalmas harg folyik napok óta a budapesti Városligetben, a vásár területén, a technika és a természet között. A szokottnál korábban, április 28-án akarják az idei Budapesti Nemzetközi Vásárt megnyitni. A rendkívül kemény tél viszont olyan nagy hótömegekkel borította el Budapestet és így a Városligetet is, hogy ha a technika fejlettsége és a mérnökök leleményessége csodát nem tett volna, bizony az éjszakáinként befagyó tó közepén állna ma is az iparsarnok.

Komoly gondot jelentett a vásár rendezése számára, miként lehetne szárazra, sürgős építkezések céljára alkalmassá tenni ezt a mélyfekvésű területet, amelyen ezelőtt egy héttel négyzetméterenként öt hektoliter víznek megfelelő hőtömeg feküdt még. Közel ezer munkás, 30 hóeke, 200 teherautó, enniből állt a támadók hadserege. A harcot a közönség is végignézte. A győzelem eredménye pedig az, hogy ma szinte poros, száraz az egész vásárterület, amelyen egyszerre tíz helyen meg is indult már az építkezés.

Csodálatos és az ország gazdasági erejét bizonyítja, hogy a magyar vásár ez évben újból nőtt. És ennek nyitja nemcsak az, hogy az ország legnagyobb vállalatjai a szokottnál jóval nagyobb keretekben kívánnak demonstrálni, hanem az is, hogy az utóbbi év során számos iparvállalat új termelési irányt vett. Más

nyersanyagokkal dolgozik, szóval szükségét érzi sok olyan gyár is a részvételnek, amely az elmúlt években bizony elmaradt. Örövendő, hogy a magyar vidék is erősebben mozgult meg, úgyhogy az április 26-tól május 6-ig megtartandó Budapesti Nemzetközi Vásáron a főváros mellett a vidék gyáripára és kézművesiparosága is fölvonul.

Szenzációsnak ígérkezik a külföld részvétele is. Hat állam állít hatalmas, önálló pavillont. Fontos lett a magyar piac a mai Európában. Nemcsak mert jó és biztos vevők vagyunk, hanem mert innen lehet legjobban szétosztani minden árut egész Délkelet-Európában.

A vásár óriási látogatottságra számít. Megszerezték újból a vasúti kedvezményeket; a belföldi közönség április 20-tól kezdve már féláron utazhat Budapestre. A visszautazásra ez a kedvezmény május 13-ig, vagyis pünkösd hétfőjéig marad érvényben. A vásárigazgatók árúszállítását 8-10 nap múlva országsszerű megkezdik.

Boldog lesz, ha

OSZTÁLYSORSJEGYET
Osváthnál vesz!

Húzás 1940 április 6 és 9-ikén

Osváth főárusító

Tábor utca 3.

Városi adóhivatali épület

Kalmár-Marón Ferenc:

A rabszolga

Domitilla Quintiliana fehér, karján megcsörrentek az arany ékszerek. Hátrább húzódott a selyemmel letakart heverő; hűvös, meztelen karja végigégette a mellette ülő Tertulianus ajkait, aztán a két kéz, mint két karcú hattyúszárny kialszólódott össze a gögös, kegyetlenül gyönyörű fej mögött.

Tertulianus, Gaius proconsul fia, az elhúzódozó mozdulat után siklott s illatos olajokkal bekent fűrtjeit hozzáértette az áttetsző ruha leomló fodraihoz. Szeme és keze egyszerre nyúlt Domitilla felé, de a mozdulat félúton megállt. Alig érthető s mégis metszően éles hang állította meg:

— Unalmas vagy, nemes Tertulianus.

— Te pedig fölöttebb tartózkodó, dicső Domitilla.

— Ez unalmasságod eredménye.

Az ifjú elfordult s néhány pillanatig unottan nézte a laurentiumi nyaraló oszlopsorai között előadó színészek játékát. Lágy, nőiesen nyílt homlokán összefutottak a redők, amelyekben látszott, hogy nem a munka, hanem az éjszakák rajzolták a szép, de petyhüdt arc fölé. Ettől az arétól Róma férfainak fele félt, a másik fele pedig féltette tőle asszonyát.

— Hogy ne legyek unalmas — szólalt meg a férfi —, elmondom talán a legfrissebb római pletykát. Talán te sem tudod még, hiszen nagyon el voltál foglalva a maesti ünnepség előkészületeivel. Neró vérszegény feleségét, vagy száműzik vagy megölik még ma éjszaka.

Talán éppen haldoklik, mialatt mi itt beszélgetünk. Látod, Domitilla, milyen rövid és értelmetlen az emberi élet és milyen furcsa a római nők végzete. Egyiknek nem szabad élni, a másik nem tud élni...

— Ne ítélj, Tertulianus. Te nem ismered a római nőket, csak a római éjszakákat.

— Rosszul hiszed. Azért vagyok itt, mert ismerlek Domitilla. S épp ezért várok...

— Fontos és államérdekű elfoglaltság. Csak fárasztó, mert céltalan.

— Ugy hiszed?

— Ugy tudom. Ismerlek téged, Tertulianus és ismerem önmagam.

— Szigorú vagy hozzám, szép hölgyem és túlságosan engedelmes önmagadhoz. A szeszélyeidhez. Boesáss meg ösztentésemért, — tette hozzá, hogy enyhítse szavainak tompa ütését.

— Óh, szeretem a nyíltságot a maga helyén. S ami az ítélteledet illeti: ugyanez volna a helyzet akkor is, ha engedelmes lennék veled szemben és szigorú önmagamhoz.

— A szójáték vonz az utóbbi időben, csodás Domitillám? Kár elmerülnöd az efféle hitvány tudományban. Szép vagy, talán legszebb Rómában s túlságosan ahhoz, hogy szeretni tudj.

— Jobb, mint túlszerelmesnek lenni ahhoz, semhogy okos maradhassak.

A fiatal férfi hirtelenül fölkönykölt és szinte beleléste a tekintetét a nő felégyújtott szemébe.

— Mi történt veled, Domitilla? Hetek óta követem minden lépésedet, kínzó órákon keresztül könyörgök csak egyetlen szóért, amely elhítheti velem, hogy nem hiába lettem az árnyékom. Tartózkodó vagy és éretnes. Vagy csak engem akarsz kerülni?...

Élesen fölnevetett.

A nő feléje fordult és halkán megszólalt:

— Az árnyék: sötétség és az árnyékot nem lehet kikerülni.

— Éles a nyelved. Mi bánt? Talán nagyon szépnek találtad Poppea Sabinát ma délelőtt a Fórumon?

A kérdés talált. Róma patriciusnőjei senkit sem gyűlöttek jobban, mint ezt a zsidó prozelitánót, aki Neró oldalán ma jelent meg először Róma főterén. S a gyűlölet annál izóbb volt, mert Nerón nem volt szabad csodálkozni...

Domitilla föl akart ugrani. Az ifjú leszorította kezének gyors mozdulatával.

— Hallottad, hogy Neró kivégeztette Senecát? — Gyorsan beszélt, csaknem sziszegte a szavakat. — Kádba ültette és fölragasztotta az ereit. Azt mondják, hogy rengeteg vér volt az öreg filozófusban.

A témaváltóztatás hirtelen volt és hirtelen volt a csönd is, amely közéjük zuhant, mint egy súlyos kódorab. Hallgattak és ez a hallgatás Róma volt, az állati szív és az emberi szívtelenség városa. Ezt a hallgatást néhány rabszolga táncos kísértéssel itt benn Domitilla palotájának udvarán és millió rabszolga táncos kísértéssel künn a Circus Maximus óriási falai mellett. Rómában táncoltak a rabszolgák s vitték a táncba a halál felé a pusztító mámorok városát. Mert elpusztul minden hely a